

Συλλογή της Νομολογίας

Διάταξη του Δικαστηρίου (έβδομο τμήμα) της 28ης Μαΐου 2020 –
UL και VM

(Υπόθεση C-709/18)¹

«Προδικαστική παραπομπή – Άρθρο 53, παράγραφος 2, και άρθρο 99 του Κανονισμού Διαδικασίας του Δικαστηρίου – Οδηγία (ΕΕ) 2016/343 – Άρθρα 3 και 4 – Χάρτης των Θεμελιωδών Δικαιωμάτων της Ευρωπαϊκής Ένωσης – Άρθρα 47 και 48 – Δημόσιες αναφορές στην ενοχή προσώπου – Εθνικό δικαστήριο – Αποδοχή με έκδοση διατάξεως της παραδοχής της ενοχής εκ μέρους ενός εκ των δύο κατηγορουμένων για τις αξιόποινες πράξεις που μνημονεύονται στο κατηγορητήριο – Εξέταση της ενοχής του δεύτερου κατηγορουμένου που αρνήθηκε την ενοχή του – Καταδίκη από το ίδιο δικαστήριο που αποδέχθηκε την παραδοχή της ενοχής»

1. Δικαστική συνεργασία σε ποινικές υποθέσεις – Ενίσχυση ορισμένων πτυχών του τεκμηρίου αθωότητας και του δικαιώματος του κατηγορουμένου να παραστεί στη δίκη του στο πλαίσιο ποινικών διαδικασιών – Οδηγία 2016/343 – Δημόσιες αναφορές στην ενοχή προσώπου – Άλλες αποφάσεις πέραν εκείνων που αποφαινούνται επί της ενοχής – Έννοια – Διάταξη εκδιδόμενη από δικαστήριο που αποδέχεται την αναγνώριση της ενοχής εκ μέρους ενός των κατηγορουμένων σε ποινική διαδικασία – Περιλαμβάνεται

(Οδηγία 2016/343 του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου, άρθρο 4 § 1)

(βλ. σκέψη 28)

2. Δικαστική συνεργασία σε ποινικές υποθέσεις – Ενίσχυση ορισμένων πτυχών του τεκμηρίου αθωότητας και του δικαιώματος του κατηγορουμένου να παραστεί στη δίκη του στο πλαίσιο ποινικών διαδικασιών – Οδηγία 2016/343 – Δημόσιες αναφορές στην ενοχή προσώπου – Σεβασμός του τεκμηρίου αθωότητας – Ποινική διαδικασία σε βάρος δύο ατόμων για αξιόποινες πράξεις που φέρονται ότι διαπράχθηκαν κατά συναυτουργία – Διάταξη εκδιδόμενη από δικαστήριο αποδεχόμενο την εκ μέρους ενός των διωκομένων ατόμων παραδοχή της ενοχής του – Διάταξη αναφέρουσα το δεύτερο άτομο, που δεν παραδέχθηκε την ενοχή του, ως συναυτουργό των προβαλλόμενων πράξεων – Μεταγενέστερη καταδίκη του προσώπου αυτού, από το ίδιο δικαστήριο, μετά τη διεξαγωγή αποδεικτικής διαδικασίας σχετικά με τα πραγματικά περιστατικά που το αφορούν – Επιτρέπεται – Προϋποθέσεις

(Χάρτης των Θεμελιωδών Δικαιωμάτων της Ευρωπαϊκής Ένωσης, άρθρα 47, εδ. 2, και 48· οδηγία 2016/343 του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου, αιτιολογική σκέψη 16, άρθρα 3 και 4 § 1)

(βλ. σκέψεις 29-31, 34, 35 και διατακτ.)

¹ ΕΕ C 44 της 4.2.2019.

3. Προδικαστικά ερωτήματα – Παραδεκτό – Ερωτήματα που υποβάλλονται χωρίς επαρκείς διευκρινίσεις σχετικά με τα στοιχεία που δικαιολογούν την ανάγκη να δοθεί απάντηση στα προδικαστικά ερωτήματα – Προδήλως απαράδεκτο

(Άρθρο 267 ΣΛΕΕ· Κανονισμός Διαδικασίας του Δικαστηρίου, άρθρα 53 § 2, και 94)

(βλ. σκέψεις 39, 40, 42-44)

4. Προδικαστικά ερωτήματα – Παραδεκτό – Όρια – Ερωτήματα προδήλως άσχετα με την υπόθεση και υποθετικά ερωτήματα υποβαλλόμενα σε πλαίσιο που αποκλείει τη δυνατότητα να δοθεί χρήσιμη απάντηση – Προδήλως απαράδεκτο

(Άρθρο 267 ΣΛΕΕ)

(βλ. σκέψεις 39, 41, 44)

Διατακτικό

Το Δικαστήριο διατάσσει:

Το άρθρο 3 και το άρθρο 4, παράγραφος 1, της οδηγίας (ΕΕ) 2016/343 του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου, της 9ης Μαρτίου 2016, για την ενίσχυση ορισμένων πτυχών του τεκμηρίου αθωότητας και του δικαιώματος παράστασης του κατηγορουμένου στη δίκη του στο πλαίσιο ποινικής, σε συνδυασμό με την αιτιολογική σκέψη 16 της οδηγίας αυτής, καθώς και το άρθρο 47, δεύτερο εδάφιο, και το άρθρο 48 του Χάρτη των Θεμελιωδών Δικαιωμάτων της Ευρωπαϊκής Ένωσης έχουν την έννοια ότι δεν εμποδίζουν ένα εθνικό δικαστήριο να δεχθεί με έκδοση διατάξεως, στο πλαίσιο ποινικής διαδικασίας κινηθείσας κατά δύο ατόμων, καταρχάς, την παραδοχή της ενοχής του πρώτου ατόμου για αξιόποινες πράξεις μνημονευόμενες στο κατηγορητήριο τις οποίες το πρώτο άτομο φέρεται ότι ετέλεσε από κοινού με το δεύτερο άτομο που αρνήθηκε την ενοχή του και να αποφανθεί, στη συνέχεια, μετά την αποδεικτική διαδικασία ως προς τις προσαπτόμενες στο δεύτερο αυτό άτομο πράξεις, επί της ενοχής αυτού, υπό την προϋπόθεση, αφενός, ότι η μνεία του δεύτερου ατόμου ως συναυτουργού των κατά την κατηγορία αξιόποινων πράξεων είναι αναγκαία για τον χαρακτηρισμό της νομικής ευθύνης του ατόμου που παραδέχθηκε την ενοχή του και, αφετέρου, ότι η ίδια αυτή διάταξη και/ή το κατηγορητήριο στο οποίο αναφέρεται εκθέτουν σαφώς ότι η ενοχή του ως άνω δεύτερου ατόμου δεν έχει διαπιστωθεί κατά νόμο και θα αποτελέσει το αντικείμενο χωριστής αποδεικτικής διαδικασίας και χωριστής αποφάσεως.